

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 28.06.1995, sp. zn. 7 To 102/95, ECLI:CZ:VSPH:1995:7.TO.102.1995.1

Číslo: 11/1996

Právní věta: V řízení o vydání do ciziny ve věci, kdy je Česká republika vázána Evropskou úmluvou o vydávání (uveřejněna pod č. 549/1992 Sb.) a jde o trestný čin, pro který lze uložit podle právního řádu dožadující strany trest smrti, je nutno před rozhodnutím podle § 380 odst. 1 tr. ř. o přípustnosti vydání zjistit, zda dožadující stát poskytne ujištění, které může být považováno za dostačující, že trest smrti nebude vykonán (článek 11 Úmluvy). Neposkytne-li dožadující strana takové ujištění, není možno rozhodnout, že je vydání přípustné. Rozhodne-li soud, že vydání do ciziny v takové věci je přípustné, musí ve výroku usnesení citovat vedle příslušných zákonných ustanovení trestního řádu a Úmluvy, na základě kterých rozhodl, i uvedené ujištění dožadující strany.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 28.06.1995

Spisová značka: 7 To 102/95

Číslo rozhodnutí: 11

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Druhy trestu, Ochranná opatření, Ochranné opatření, Orgány činné v trestním řízení, Právo trestní hmotné, Právo trestní procesní, Rozhodnutí soudu trestního, Trest, Ukládání trestu, Usnesení, Vydání do ciziny

Předpisy: 141/1961 Sb. § 379 odst. 1 141/1961 Sb. § 380 odst. 1 23/1991 Sb. čl. 6 odst. 2 2/1993 Sb. čl. 6 odst. 2 549/1992 Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

K stížnosti osoby, o jejíž vydání šlo, zrušil Vrchní soud v Praze usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 1995 sp. zn. 4 Nt 408/95 a tomuto soudu přikázal, aby ve věci znovu jednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením Městský soud v Praze podle § 380 odst. 1 tr. ř. připustil vydání G. K. D. justičním orgánům Bulharské republiky k trestnímu stíhání mimo jiné pro trestný čin vraždy s výhradou, že jmenovanému nesmí být uložen trest smrti.

Proti tomuto usnesení G. K. D. podal včas stížnost, kterou zdůvodnil prostřednictvím své obhájkyň. V této stížnosti namítá, že Městský soud v Praze přehlédl skutečnost, že Česká republika i Bulharská republika jsou smluvními stranami Evropské úmluvy o vydávání a podle článku 11 této úmluvy může

být odmítnuto vydání obviněné osoby, pokud dožadující strana neposkytne dožádané straně ujištění, že trest smrti nebude vykonán. V daném případě Bulharská republika nedala takové ujištění, takže předběžné šetření je neúplné. Proto stěžovatel navrhuje, aby ve věci bylo nejprve Bulharskou republikou poskytnuto ujištění, že nebude uložen trest smrti a ministr spravedlnosti bude toto ujištění považovat za dostačující. Teprve poté může soud ve věci rozhodnout.

Vrchní soud v Praze na základě podané stížnosti podle § 147 odst. 1 tr. ř. přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení, i řízení, které mu předcházelo, a shledal podanou stížnost důvodnou.

Městský soud v Praze připustil vydání bulharského státního příslušníka G. K. D. do Bulharské republiky, přičemž si vyhradil, aby jmenovanému nebyl uložen trest smrti. Městský soud v Praze správně zjistil totožnost osoby obviněného G. K. D., pro jakou trestnou činnost je obviněný trestně stíhán, i skutečnost, že obviněný je státním občanem Bulharské republiky a jeho žádost o přiznání postavení uprchlíka byla příslušnými orgány České republiky pravomocně zamítnuta. Není také pochyb o tom, že G. K. D. je mimo jiné obviněn z trestného činu vraždy, za který mu podle trestních předpisů dožadující strany může být uložen nejen trest odnětí svobody, ale i trest smrti.

Podle § 379 odst. 1 tr. ř. v řízení o vydání do ciziny provádí státní zástupce předběžné šetření. Účelem předběžného šetření je zjistit, zda jsou tu podmínky pro vydání, zejména že jde o čin trestný podle práva obou států, pro který je vydání přípustné a jehož trestnost nezanikla, a že nejde o občana České republiky.

Z citovaného ustanovení trestního řádu je zřejmé, že jde o příkladmo vyjmenované podmínky, které je třeba předběžně šetřit. Nelze proto vyloučit, že předběžné šetření bude obsahovat další doklady nutné pro řádné posouzení návrhu na vydání osoby do ciziny. V tomto směru neměl Městský soud v Praze přehlédnout, že Česká republika je vázána sjednanou Evropskou úmluvou o vydávání, která je součástí právního řádu České republiky (sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí o sjednání Evropské úmluvy o vydávání č. 549/1992 Sb. – dále jen Úmluvy). V článku 11 Úmluvy se uvádí, že pokud je možné podle právního řádu dožadující strany za trestný čin, pro který se vydání žádá, uložit trest smrti a pokud právní řád dožádané strany pro takový trestný čin trest smrti nestanoví nebo není obvykle vykonáván, vydání může být odmítnuto, pokud dožadující strana neposkytne takové ujištění, které dožádaná strana bude považovat za dostačující, že trest smrti nebude vykonán. Pokud jde o další rozhodnutí soudu, je třeba dodat, že vzhledem k základním principům právního řádu České republiky vyjádřeným zejména v čl. 6 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterého se trest smrti nepřipouští, je nutno možnost odmítnout vydání danou čl. 11 Úmluvy chápat jako povinnost soudu České republiky v případě předpokládaným tímto článkem rozhodnout tak, že bez náležitého ujištění je vydání nepřipustné. Rozhodne-li soud, že vydání do ciziny v takové věci je přípustné, musí ve výroku usnesení citovat vedle příslušných zákonných ustanovení trestního řádu a Úmluvy, na základě kterých rozhodl, i uvedené ujištění dožadující strany. Také toto zjištění je totiž právní podmínkou takového rozhodnutí.

Městský soud v Praze sice z předložených dokladů správně zjistil, že G. K. D. hrozí po vydání do Bulharské republiky uložení trestu smrti, avšak spokojil se s tím, že stanovil ve výroku napadeného usnesení výhradu, jež má zabránit uložení takového trestu. Vrchní soud v Praze považuje takové stanovisko soudu prvního stupně za nedostatečnou záruku, že trest smrti nebude uložen. Součástí předběžného šetření v tomto konkrétním případě musí být i vyjádření dožadující strany, a to příslušného orgánu Bulharské republiky, zda součástí žádosti o vydání bude i ujištění, že osobě, o jejíž vydání jde, nebude uložen trest smrti, popř. bude-li uložen, že nebude vykonán. Jestliže předběžné šetření prováděné ve smyslu § 379 odst. 1 tr. ř. takové vyjádření neobsahuje, jde o šetření neúplné, které nemohlo v daném případě vytvořit spolehlivý podklad pro rozhodnutí soudu o přípustnosti vydání osoby do ciziny. Závěr Městského soudu v Praze, že jsou beze zbytku splněny podmínky pro vydání G. K. D., byť s výhradou, do Bulharské republiky, je proto předčasný a

shromážděnými doklady nedostatečně podložený. Proto Vrchnímu soudu v Praze nezbylo, než napadené usnesení zrušit podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. ř. a uložit soudu prvního stupně, aby ve věci znovu jednal a rozhodl.

V novém řízení bude zapotřebí doplnit předběžné šetření vyžádáním ujištění příslušného orgánu Bulharské republiky ve smyslu čl. 11 Úmluvy (prostřednictvím Ministerstva spravedlnosti České republiky). Pak teprve bude mít soud prvního stupně k dispozici všechny podklady, na jejichž základě může rozhodnout o přípustnosti vydání G. K. D. do Bulharské republiky. ?